

Arrest

nr. 197 974 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 september 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. LEWYLLIE *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben en een etnische Tamil te zijn. U werd op 26 mei 1986 geboren in India in een katholiek gezin.

In 1997 verhuisde u met uw familie naar Vankalai, een dorp in het Mannar district van de Noordelijke Provincie van Sri Lanka. U vader vervoerde hier als visser materiaal voor de LTTE en het leger. U ging hier naar de Saint Ann's school waar u studentenvertegenwoordiger werd. Hierbij moest u voortdurend schipperen tussen de eisen van het leger en de eisen van de LTTE om zo niemand tegen de borst te stoten. Beide partijen hielden u ook in de gaten. De LTTE had voornamelijk interesse in u omdat u als studentenvertegenwoordiger een bekend figuur was in uw regio en indien ze u zouden kunnen rekruteren, dan zouden er ook andere Tamil-jongeren volgen. In deze periode had de LTTE namelijk een groot tekort aan strijders. Anderzijds viseerde het leger u omwille van uw deelname aan de organisatie aan gedenkvieringen van Tamils. U werd daarom ook geschaduwd door het leger, dat op zijn beurt geschaduwd werd door een LTTE-lid die dit nieuws aan uw ouders vertelde.

Omwille van al deze problemen in Vankalai trok u, verdoken op een boot van uw vader, in 2005 of 2006 naar Colombo waar u samen leefde met een Amerikaanse leerkracht genaamd Susan Larson. Zij was namelijk actief binnen de Franciscaanse gemeenschap waar uw tante een zuster was en kende zo uw familie. Hier volgde u een opleiding verpleegkunde en Singalees, maar u moest uw studies stopzetten wanneer het contract van Susan Larson ten einde liep en u dus geen legale verblijfplaats meer had. U leefde vervolgens kort bij een Franciscaanse priester waarna u terug naar Vankalai trok. Wanneer u terugkeerde naar huis werd er een gebouw naast de school in brand gestoken en aangezien dit toevallig na uw terugkeer naar het dorp was, werd u beschuldigd van deze brand. Intussen kreeg u de opdracht van uw tante om drie jongens uit uw dorp, die wilden toetreden tot de orde van de Franciscanen en die geen Singalees konden, gerust te stellen. U zag uw kans om uw dorp te verlaten en stelde voor om deze jongens tot aan het klooster te brengen.

U trad vervolgens toe tot de Broeders van Liefde en u reisde tussen Kandy en Colombo. In Colombo hielp u bij de opvang van voormalige kindsoldaten van de LTTE. U kende namelijk Tamil, Singalees en Engels en was dus een grote hulp bij dit project. Uw activiteiten werden echter gespot door de Singalese bureaus die deze informatie doorgaven aan de autoriteiten. In Kandy stond u in voor de administratie. Zo kwam u enkele dingen te weten die niet geweten mochten zijn waardoor de regionale overste u uit de congregatie wou zetten. Hij stuurde u vervolgens naar een klooster in het Oosten zonder uw reisdocumenten te regelen. Vervolgens werd u gearresteerd omdat u geen documenten had, maar een van de bewakers liet u gaan.

Later vroeg een van de broeders u om enkele kennissen van hem, die zoals u later ontdekte journalisten waren, in contact te brengen met inwoners van de oorlogszone zodat zij de misdaden die hier begaan werden door de Singalese autoriteiten bekend konden maken aan de autoriteiten. Intussen was u zeker dat u een studentenvisum ging krijgen om naar België te komen en u besloot daarom dat u het risico kon nemen om hier aan mee te werken.

Op 27 juni 2009 verliet u Sri Lanka legaal met een studentenvisum en kwam naar de Broeders van Liefde in België. Hier werd u naast uw studies ook ingeschakeld bij de behandeling van een Sri Lankaanse Tamil omdat u de taal kende. Wanneer duidelijk werd dat deze psychiatrische patiënt niet meer in België kon blijven, bleek de enige oplossing om een psychiatrische vleugel te openen in Sri Lanka en de patiënt hier naartoe te brengen. U werd gevraagd om deze vleugel mee op te richten en de patiënt naar daar te begeleiden. U keerde daarom in de kerstperiode van 2010 terug naar Sri Lanka. Wanneer u aankwam op de luchthaven, kreeg uw patiënt een manische aanval waardoor de aandacht op hem gevestigd werd en u dus relatief makkelijk het land kon binnenkomen. Hier ontmoette u ook uw jeugdvriend, maar hij werd na uw vertrek ontvoerd en uw vader werd gevraagd om losgeld te betalen. Deze vriend vluchtte na zijn vrijlating naar Groot-Brittannië en kreeg daar asiel.

In België vroeg u niet meteen asiel aan omdat u dacht dat de situatie in Sri Lanka ging veranderen. De situatie verbeterde echter niet en uw visum verviel. U diende vervolgens een regularisatieaanvraag in op 24 oktober 2014 die geweigerd werd. U diende vervolgens een tweede regularisatieaanvraag in op 24 februari 2015, maar in deze aanvraag werd nog geen beslissing genomen. Op 12 augustus 2015 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw religieuze identiteitskaart, uw geboorteakte en vertaling, paspoort, vliegticket, vijf documenten in verband met uw school, zeven foto's, jaarboek van uw school, attest van geboorteplaats, vier verklaringen van mensen en organisaties in Sri Lanka, vier documenten over activiteiten in België en een rapport van Amnesty International.

U legde ook de kopieën van de volgende documenten neer: youth club-card, religieuze identiteitskaart Colombo, verblijfsvergunning van vriend in UK, twee foto's en twee documenten van Susan Larson.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt **onvoldoende zwaarwichtig** zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat het gezien uw bescheiden **activiteiten als studenten vertegenwoordiger** reeds weinig plausibel is dat u zou worden geviséerd door de Sri Lankaanse autoriteiten. Hierbij dient ten eerste te worden opgemerkt dat u als studentenvertegenwoordiger in een school in Mannar niet meteen de meest opvallende persoon bent voor de Sri Lankaanse autoriteiten. Laat staan dat de autoriteiten u tot op de dag van vandaag zouden viseren omwille van uw vroegere engagement als studentenvertegenwoordiger. U verklaarde overigens zelf dat u als studentenvertegenwoordiger moest schipperen tussen de verwachtingen van het leger en die van de LTTE. U deed er dus alles aan om niet in een slecht daglicht te komen bij een van de beide partijen (CGVS p.8). De bovenstaande vaststelling dat u omwille van uw activiteiten als studentenvertegenwoordiger geen vervolging dient te vrezen door de Sri Lankaanse autoriteiten wordt nogmaals bevestigd wanneer uit uw verklaringen blijkt dat u na uw studententijd nog ongeveer vier jaar in Sri Lanka leefde zonder dat u enige problemen kreeg omwille van deze activiteiten (CGVS p.7-12).

Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal vast dat **de hulp die u bood aan voormalige kindsoldaten van de LTTE** u ook niet in het vizier van de Sri Lankaanse autoriteiten bracht. U bood namelijk slechts hulp aan voormalige LTTE leden en werkte dus niet samen met de LTTE (CGVS p.9). Bovendien verklaarde u zelf dat de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte waren van uw activiteiten, en toch ondernamen deze autoriteiten geen poging om u hiervoor te vervolgen (CGVS p.9). U leefde op dat moment nochtans in Kandy en Colombo waar u dus eenvoudig te vinden was (CGVS p.9). Aangezien u op dat ogenblik niet vervolgd werd, wijst dit erop dat de autoriteiten nooit de intentie hadden om u te vervolgen.

Ten derde verklaarde u ook dat u **journalisten** in contact hebt gebracht met kennissen in het conflictgebied in Sri Lanka (CGVS p.10-11). U speelde hierbij echter geen zichtbare en belangrijke rol. U bracht slechts een dokter, want u wist niet dat hij journalist was, in contact met uw kennissen in het Noorden van Sri Lanka, u heeft dus zelf geen informatie gelekt aan de internationale pers (CGVS p.10-11). U kan hier overigens slechts beperkte informatie over geven en u kan niet aantonen of uw rol bij het lekken van informatie gekend was bij de Sri Lankaanse autoriteiten (CGVS p.10-11). Wat betreft uw **arrestatie in het Oosten van Sri Lanka** dient gesteld te worden, dat deze veroorzaakt werd door uw gebrek aan reisdocumenten en dus niet een gevolg was van een persoonlijke vervolging (CGVS p.10).

Ten slotte verklaarde u ook dat na uw terugkeer naar Sri Lanka, uw **jeugdvriend ontvoerd** werd omdat u met hem contact had gehad (CGVS p.11). U legt echter geen bewijsmateriaal voor van de ontvoering van uw vriend. Zelfs in de hypothese dat uw vriend weldegelijk ontvoerd werd, heeft u niet aangetoond dat er een band zou zijn tussen deze ontvoering en uw bezoek aan Sri Lanka. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u op basis van uw vroegere activiteiten in Sri Lanka zodanig geviséerd zou worden door de overheid, dat ze uw omgeving hiervoor zouden viseren.

Bovendien bent u na deze feiten **legaal teruggekeerd** naar Sri Lanka aan het einde van 2010, hetgeen wederom aantoont dat u niet geviséerd werd door de Sri Lankaanse autoriteiten. In deze zeer penibele periode werd namelijk iedereen die Sri Lanka binnenkwam en verliet ernstig gescreend en toch werd u niet gearresteerd (CGVS p.11). Door uw probleemloze terugkeer naar Sri Lanka wordt het duidelijk dat u niet gezocht werd door de Sri Lankaanse autoriteiten in 2010 en dat er nu ook geen reden is waarom u plotseling wel geviséerd zou worden. Zeker gezien de duidelijk verbeterde situatie in Sri Lanka ten opzichte van 2010.

Ten slotte ondermijnt uw **laattijdige asielaanvraag** de door u aangehaalde vrees in ernstige mate.

U leefde namelijk reeds zes jaar in België alvorens een visum aan te vragen, hetgeen niet wijst op een acute nood aan bescherming. Bovendien putte u eerst alle andere mogelijkheden tot een verblijfsvergunning uit alvorens asiel aan te vragen. Zo verbleef u aanvankelijk legaal in België met een studentenvisum, vervolgens een werkvisum, dan deed u twee regularisatieaanvragen en slechts daarna diende u een asielaanvraag in. Er kan echter verwacht worden dat in het geval van een oprechte vrees voor vervolging bij terugkeer naar Sri Lanka, de eerste stap een asielaanvraag zou zijn.

Gelet op uw bescheiden profiel, terugkeer naar Sri Lanka en laattijdige asielaanvraag, acht het CGVS het onaannemelijk dat u specifiek daarom zou worden geviseerd door de autoriteiten van uw land. Dat blijkt ook uit de vaststelling dat de gegevens inzake uw problemen met de Srilankaanse overheid die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Aldus wordt een mogelijke vervolging op basis van uw activiteiten in Sri Lanka niet geloofwaardig geacht én komt het hoe dan ook ongeloofwaardig over dat de Srilankaanse overheid u zou verdenken van banden met de LTTE.

*De **documenten** die u voorlegde kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien ze enkel zaken aantonen die niet in twijfel getrokken worden.*

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het document "Full Statement by Ben Emmerson, UN Special Rapporteur on Human Rights and counter-terrorism, at the conclusion of his official visit – 14 juli 2017".

Verzoeker legt volgende bijkomende stukken neer op 28 september 2017: *“Begeleidende brief bij verklaring Broeders van Liefde d.d. 25 september 2017”*; *“Artikel dr. Ann GOVAERE”*; *“Verklaring van br. Luc LEMMENS d.d. 26 september 2017”*.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 september 2017 aan dat hij wel degelijk *“een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève (heeft), en/of er is een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vw.”*.

Verzoeker stelt als etnisch Tamil niet veilig te zijn in zijn land en regio van herkomst (Mannar, Sri Lanka). Hij legt uit dat Sri Lanka gedurende 27 jaar werd *“geteisterd door een bloederige burgeroorlog. Uit een diepgewortelde discriminatie vanwege de Sinhalese meerderheid ten opzichte van de Tamil minderheid, organiseerde de LTTE (Tamiltijgers) zich tot één van de gruwelijkste terreurorganisaties uit de wereldgeschiedenis. 80.000 tot 100.000 burgers vonden de dood in de loop van het intern gewapend conflict. Elke Tamil werd door de nationale overheden argwanend benaderd als een potentieel lid van de LTTE, minstens sympathisant, kortom ‘gevaarlijk persoon’. Dit, bovenop de reeds ‘gangbare’ discriminatie ten nadele van Tamil in Sri Lanka.”*

Verzoeker stelt dat hij als Tamil veel problemen heeft gekend gedurende zijn aanwezigheid in Sri Lanka. Zo diende hij als studentenvertegenwoordiger uit handen van zowel de LTTE als de nationale overheden te blijven. Verder was hij als actieve en betrokken Tamil in de regio een potentieel LTTE-lid, minstens sympathisant, in ogen van de nationale overheden. Verzoeker haalde voorts aan dat de LTTE hem maar al te graag wilde rekruteren, gelet op zijn profiel en zijn vele connecties binnen en buiten de school. Gedurende zijn verblijf in Colombo en Kandy, waar Tamil in de minderheid zijn, werd hij nog sterker in de gaten gehouden. Verzoeker stelt nog dat, hoewel hij zich gedeisd hield, hij herhaaldelijk gearresteerd, gecontroleerd en bedreigd werd.

Verzoeker stelt steeds het geluk te hebben gehad dat hij bescherming kon genieten van Europese personen die in Sri Lanka een hoog aanzien genoten: mevrouw S.L. in Colombo, vervolgens de Broeders van de Congregatie Broeders van Liefde in Kandy, de Broeder uit het Verenigd Koninkrijk in Colombo. Ook in Trincomalee kon verzoeker ‘ontsnappen’ wegens tussenkomst van zijn Broeders.

Het verzoekschrift stelt dat verzoeker, wanneer hij in 2010 op legale wijze, tijdelijk, terugkeerde naar Sri Lanka om een psychiatrisch patiënt te begeleiden en te helpen bij de oprichting van een nieuwe, aangepaste unit, zich ook ‘verschuilen’ achter zijn broeder-kledij en de bescherming van een Europese verpleegster.

Het verzoekschrift stelt de commissaris-generaal niet te kunnen volgen in zijn redenering dat verzoeker niets te vrezen heeft in Sri Lanka, gezien hij gedurende een lange periode heeft weten te overleven en uit handen van zowel de LTTE als de nationale overheden is weten te blijven. Het verzoekschrift vervolgt dat de Commissaris-Generaal zich schuldig maakt aan een ernstige minimalisering van de gebeurtenissen in Sri Lanka ten aanzien van de gehele burgerbevolking aldaar, minstens diegene van Tamil-origine. Verzoeker verwijst naar internationale bronnen die deze periode als één van de gruwelijkste in de geschiedenis van terreur benoemen en zelfs spreken van ‘genocide’ tegen Tamil.

Verzoeker stipt aan dat zijn relaas in het verleden kadert, doch dat het tot op heden voor hem niet veilig is in Sri Lanka. Na het einde van de oorlog in 2009 bleven de nationale overheden alert voor een eventuele heropstanding van de LTTE, en discriminatoire praktijken tegen Tamil werden nu zelfs bijkomend verantwoord door deze aanhoudende argwaan.

Schijnbaar verbeterde de situatie in 2015, maar tot op heden worden Tamil nog steeds gediscrimineerd en op grote schaal verdacht van terroristische praktijken, dit alles onder de zogenaamde *‘Prevention of Terrorism Act’*, waarbij zij onderworpen worden aan folterpraktijken en langdurig in detentie genomen en gehouden worden zonder enige vorm van een (eerlijk) proces, aldus het verzoekschrift. Dienaangaande citeert verzoeker uit de *‘Full Statement by Ben Emmerson, UN special Rapporteur on Human Rights and counter-terrorism’* (14 juli 2017).

“... ”

Yet, two years on, and already four months into a two-year extension granted to the Government by the Human Rights Council, progress in achieving the key goals set out in the Resolution is not only slow, but seems to have ground to a virtual halt.

...
Whilst an initial programme of amnesties was put in place, with individual allegedly involved with LTTE being diverted to a substantial rehabilitation scheme, many have been put through the operation of the deeply flawed Prevention of Terrorism Act or PTA as it is known. (...) Through exception provisions that admit the use of uncorroborated confessions made to the police officers as the sole basis for convictions, it has fostered the endemic and systematic use of torture. Entire communities have been stigmatized and targeted for harassment and arbitrary arrest and detention, and any person suspected of association, however indirect, with the LTTE remains at immediate risk of detention and torture.

...
In Sri Lanka, however, such practices are very deeply ingrained in the security sector and all of the evidence points to the conclusion that the use of torture has been, and remains today, endemic and routine, for those arrested and detained on national security grounds. Since the authorities use this legislations disproportionately against members of the Tamil community, it is this community that has borne the brunt of the State's well-oiled torture apparatus.

In this context, the Special Rapporteur was extremely concerned to learn that 80 per cent of those most recently arrested under the PTA in late 2016 complained of torture and physical ill-treatment. (...)

During his interviews with current and former PTA detainees, the Special Rapporteur himself heard distressing stories of extremely brutal methods of torture, including beatings with sticks, the use of stress positions, asphyxiation using plastic bags drenched in kerosene, the pulling out of fingernails, the insertions of needles beneath the fingernails, the use of various forms of water torture, the suspension of individuals for several hours by their thumbs and the mutilation of genitals. (...) these allegations had either been supported by independent medical evidence, or accepted by the judiciary as the basis for excluding a confession at trial.

...
Through a combination of extended executive detention, and grossly protracted criminal proceedings, suspects arrested under the PTA have commonly been held in detention, in conditions that amount to inhuman and degrading treatment, for many years without ever having been found guilty of anything, and without any effective judicial review of their detention.

..."

Het verzoekschrift benadrukt dat elke Tamil – waaronder ook verzoeker – in Sri Lanka nog steeds wordt geïdendeerd door de overheid als potentieel lid van LTTE, minstens als potentieel terrorist. Volgens het verzoekschrift loopt elke Tamil, die ervan verdacht wordt ook maar de kleinste link met de LTTE (gehad) te hebben, onder de Prevention of Terrorism Act een reëel risico om onderworpen te worden aan de beschreven foltertechnieken, om vervolgens zonder enig eerlijk proces gedurende jaren van hun vrijheid beroofd te worden, in onmenselijke en vernederende omstandigheden.

Verzoeker stelt nog dat de Special Rapporteur in zijn uiteenzetting vervolgt dat er kleine stappen genomen worden om de situatie aan te pakken, onder meer door het afschaffen van de PTA-wetgeving en deze te vervangen door anti-terreurwetgeving die wel voldoet aan de internationale vereisten. Daarbij maakt hij echter de bedenking dat

"(...) there are a number of central flaws in the current framework draft which, if enacted, would guarantee the continued violation of the human rights of terrorism suspects. (...) There are problems too with the breadth of the definition of terrorism, which poses a real risk that the legislation could be used in circumstances very far removed from acts of real terrorism, or against minorities or human rights defenders in a discriminatory and sectarian manner."

Het verzoekschrift acht het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker nog steeds geïdendeerd kan worden door de nationale overheden (zeker door lokale overheden in het noorden van het land), gelet op zijn activiteiten als studentenvertegenwoordiger, gelet op zijn hulp aan LTTE-kindsoldaten en gezien hij twee journalisten – weliswaar onwetend hiervan – in contact gebracht heeft met personen in de oorlogszones.

Verzoeker beklemt toont dat hierbij niet van tel is of verzoeker effectief banden heeft met de LTTE of niet. Hij is van oordeel dat slechts de reële handelswijze vanwege de (lokale) autoriteiten ten aanzien van Tamil relevant is. Daarbij merkt verzoeker op dat lokale autoriteiten en politie zich openlijk richten tot personen die verondersteld banden hebben of gehad hebben met de LTTE, doch dit motief in de realiteit dikwijls gebruikt wordt als voorwendsel om te discrimineren tegen Tamil, gelet op de reeds eeuwenoude minderheidspositie van de Tamil ten opzichte van de Sinhalezen in Sri Lanka. Elke Tamil in Sri Lanka loopt volgens verzoeker derhalve gevaar slachtoffer te worden van schending van hun meest fundamentele mensenrechten.

Om die redenen stelt verzoeker tot op vandaag, actueel, een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn etnische afkomst, minstens loopt hij een reëel risico op ernstige schade, meer bepaald foltering en onmenselijke en vernederende behandeling (schending artikel 3 van het EVRM). Bovendien meent verzoeker dat hij het reële risico loopt om van zijn vrijheid te beroofd te worden en in detentie gehouden te worden zonder enige vorm van eerlijk proces, hetgeen een schending van artikel 6 van het EVRM uitmaakt.

Dienvolgens vraagt verzoeker erkend te worden als vluchteling, minstens dient hem de subsidiaire beschermingsstatus verleend te worden op grond van artikel 48/4, § b) Vw.

Wat betreft verzoekers laattijdige asielaanvraag, stelt verzoeker dat hij sinds het jaar 2009 legaal in België kon verblijven als student en via deze weg legaal naar België kon vluchten. Vanzelfsprekend verdient het de voorkeur om op legale wijze een vluchtland binnen te komen, met *in casu* een studentenvisum, dan met de 'hulp' van smokkelaars een gevaarlijke reis te ondernemen. Verzoeker legt uit dat hij een verblijfsstatuut had in België, zich veilig voelde tussen zijn broeders, en inderdaad niet de nood voelde om asiel aan te vragen, gezien hij reeds een *de facto* bescherming genoot. Nu zijn verblijfsrecht dreigt te eindigen, door de administratief laattijdige aanvraag om zijn studentenverblijfskaart te verlengen – hetgeen bovendien buiten de macht of wil van de verzoeker zelf lag – dreigt de verzoeker deze *de facto* bescherming in België te verliezen, waardoor de noodzaak om alsnog asiel te vragen thans rijst.

Ten overvloede merkt het verzoekschrift op dat het gehoorverslag van 5 mei 2017 bijzonder gebrekkig is opgesteld en quasi onleesbaar is. Elk normaal persoon die dit verslag zou lezen, zou - volgens het verzoekschrift - hieruit geen samenhangend relaas kunnen distilleren, noch enig begrip of overzicht van de gebeurtenissen en situatie van verzoeker kunnen afleiden.

Het verzoekschrift betoogt dat *in casu* het gehoorverslag niet deugdelijk en zorgvuldig opgesteld werd, waardoor de werkelijke feiten die aan de grondslag van de beslissing liggen, niet correct in het dossier weergegeven werden. Gezien de feitelijke aspecten, en de feitelijke grondslag niet correct weergegeven zijn in het dossier, kon de commissaris-generaal onmogelijk met kennis van zaken tot zijn beslissing komen.

Verzoeker stelt dat het verslag minstens op formeel/stilistisch vlak niet zorgvuldig opgesteld werd. Het verzoekschrift verduidelijkt dat dit op het eerste zicht niet problematisch hoeft te zijn maar dat dit *in casu* de goede leesbaarheid en werkbaarheid van het dossier aantast, in die zin dat de stilistische gebreken verhinderen dat het feitenrelaas van verzoeker voldoende zeker gereconstrueerd kan worden en bijgevolg onvoldoende tot basis kan dienen voor het maken van een danig belangrijke beslissing. Verzoeker merkt op dat er immers geen gebruik wordt gemaakt van degelijke interpunctie, noch van grammaticaal correcte volzinnen.

Verzoeker haalt aan dat zijn relaas op pagina's 7-12 één lange waas van verwarring is voor elke persoon die het verslag zou lezen. Ter illustratie haalt verzoeker volgende passage op pagina 12 van het gehoorverslag aan:

"Wanner (sic) u de journalist in contact bracht met de zusters, heeft u daarnaast nog een rol gespeeld in het doorspelen van informatie?"

Eens we in tring waren niet lang voor ik naar België kwam reisden we naar Kandy en onderweg van Kandy naar tringo was er een Nederlandse toerist die een foto nam van een moord van een student denk ik en de foto zat in hun camera en ze wouden naar het politiestation gaan en ze vroegen ons of ze er mee naar het politiestation kon gaan en hij legde uit wat het gevaar van deze informatie was, en de broeder zat in contact met de regering en kende de instellingen goed en dat was een geode (sic) band omdat ik close was met die broeder en de mensen rond dat instituut waren, ze denken niet alleen deze kerel daar is, maar als ze me zien dan leggen ze de link meteen echt is ook moeilijk om aan de broeders uit te leggen. De journalist van Ierland wou de echte situatie kennen, er was een kok die een radio had, ik zag het op channel 4, hij een chip op zin (sic) gsm, de kok had de video waarin een vrouw vermoord werd, hij was een Tamil en ik gaf die video door en ik wordt (sic) er mee geassocieerd, het is niet direct zwart wit. Wanneer hij met die zusters praatte kende hij niet de hele context en die moest ik uitleggen en ik heb hem ook de rol van de media uitgelegd zoner te weten hij ene (sic) journalist was."

Het verzoekschrift laat gelden dat een verslag dat zo gebrekkig is opgesteld, dat het geen gedetailleerde, overzichtelijke en duidelijke, waarheidsgetrouwe weergave is van de verklaringen van verzoeker tijdens het verhoor, bezwaarlijk een afdoende basis kan vormen voor een beslissing betreffende asiel, die een danig belangrijke impact heeft op het leven van de verzoeker.

Er wordt gevraagd aan de verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Sri Lanka heeft inderdaad, zoals het verzoekschrift het stelt, gedurende 27 jaar een burgeroorlog gekend. Daarbij wordt niet betwijfeld dat dit sporen nalaat, noch dat een dergelijke oorlog het wantrouwen tussen de Sinhalese en Tamil bevolkingsgroepen niet kan opheffen. Verzoeker groeide op in een dergelijke burgeroorlog en hij behoort tot de Tamil minderheid. Verzoeker was daarbij in een bijzondere situatie nu hij zich sociaal en religieus heeft ingezet. Er wordt door de CGVS niet getwijfeld aan de door verzoekers verklaarde activiteiten. Echter stelt de CGVS dat verzoekers vluchtmotieven niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade aangezien de feiten die verzoeker naar voren brengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

2.4. Verzoeker herhaalt dat hij als Tamil veel problemen heeft gekend gedurende zijn aanwezigheid in Sri Lanka. Echter waar hij stelt dat hij moest schipperen tussen de strijdende partijen om aldus niet gedwongen gerekruteerd te worden door de LTTE of gevangengenomen te worden door het Sri Lankaanse leger, is dit op zich eigen aan elke burgeroorlog en alle mensen die zoals verzoeker leefden in het oorlogsgebied. De vraag die zich opdringt is of verzoeker thans, 8 jaar na de burgeroorlog, nood heeft aan internationale bescherming. Daarbij moeten niet enkel de voorbije activiteiten van verzoeker worden nagegaan maar ook of er bijkomende redenen zijn waarom verzoeker in de negatieve aandacht is komen te staan van de Sri Lankaanse autoriteiten.

2.5. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat verzoeker de zoon is van ouders die de oorlog hebben ontvlucht naar India en dus buiten het oorlogsgebeuren wilden blijven. Alhoewel hij geregistreerd staat als geboren in Mannar, Sri Lanka is hij op 26 mei 1986 geboren in India. Verzoeker was 10-11 jaar toen hij voor het eerst naar Sri Lanka ging in 1997 (CGVS-verhoor p. 2).

Het is dan ook aannemelijk dat verzoeker als wanneer hij in de latere schooljaren studentenvertegenwoordiger was steeds een balans trachtte te vinden tussen de verwachtingen van het leger en die van de LTTE (CGVS-verslag, p. 8), waaruit blijkt dat verzoeker er alles aan deed om goed te staan bij beide partijen. Verzoeker was afgestudeerd van de middelbare school in 2005 (gehoorrapport van het CGVS van 5 mei 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 8) en heeft vervolgens nog vier jaar in Sri Lanka geleefd zonder dat hij enige problemen kreeg omwille van deze activiteiten (CGVS-verslag, p. 7-12). Het is aldus duidelijk dat, ook al waren er ongetwijfeld moeilijke momenten, deze activiteiten tijdens de burgeroorlog geen aanleiding waren tot vervolging. Er kan dan ook niet worden ingezien, noch licht verzoeker toe, waarom de Sri Lankaanse overheid bij een terugkeer naar Sri Lanka een studentenvertegenwoordiger van een middelbare school in Mannar, met een onopvallend profiel, zou viseren.

2.6. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker gevisieerd zou worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn hulp aan voormalige kindsoldaten van de LTTE, nu de Sri Lankaanse overheid op de hoogte was van deze activiteiten en geen poging ondernamen om verzoeker hiervoor te vervolgen (CGVS-verslag, p. 9). Dit klemte te meer nu deze kindsoldaten tijdens de Sri Lankaanse burgeroorlog ongetwijfeld in de aandacht bleven van de lokale autoriteiten. Bovendien hielp verzoeker louter voormalige LTTE leden die zich bij de "*broeders en zusters*" verstopten, waaruit geen samenwerking met de LTTE kan blijken (CGVS-verslag, p. 9). Aangezien verzoeker toen niet vervolgd werd, kan worden aangenomen dat de autoriteiten ook niet de intentie hadden om verzoeker te vervolgen, laat staan dat verzoeker nu omwille hiervan nog zou vervolgd worden.

2.7. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker in het oosten opgepakt werd door het leger, dient worden aangestipt dat deze gebeurtenis specifiek ten gevolge van een identiteitscontrole gebeurde. Verzoeker kon met name zich onvoldoende identificeren (CGVS-verslag, p. 10), hetgeen aldus niet het gevolg van een persoonlijke vervolging uitmaakt nu het leger tijdens de oorlog. Verzoeker stelt daarbij dat hij meerdere controles heeft ondergaan, wat aannemelijk is in een gebied waar een burgeroorlog woedde. Geen van deze controles hebben geleid tot een vervolging.

2.8. Uit verzoekers verklaringen, waarbij hij stelde dat hij journalisten in contact had gebracht met kennissen in het conflictgebied in Sri Lanka (CGVS-verslag, p. 10-11), blijkt dat hij geen waarneembare en gewichtige rol speelde in het naar buiten brengen van de informatie. Verzoeker stelde immers dat hij op vraag van een broeder, een dokter, waarvan hij overigens op dat moment niet wist dat hij journalist was, in contact had gebracht met zijn kennissen in het noorden van Sri Lanka en aldus zelf niets aan de internationale pers had gelect (CGVS-verslag, p. 10-11) noch verder enige stappen had gezet. Verzoeker is weliswaar een schakel, doch uit zijn verklaringen kan niet blijken dat deze bescheiden rol gekend was bij de Sri Lankaanse autoriteiten (CGVS-verslag, p. 10-11), te meer dat hij omwille hiervan niet is vervolgd worden.

2.9. Waar verzoeker verklaarde dat zijn jeugdvriend ontvoerd was na verzoekers terugkeer naar Sri Lanka omdat hij contact had gehad met hem (CGVS-verslag, p. 11), merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft. Zelfs indien verzoekers vriend wel degelijk ontvoerd zou zijn, dan nog toont verzoeker niet aan, noch maakt hij aannemelijk, dat dit te wijten is aan verzoekers bezoek aan deze vriend te meer enkel deze vriend was opgepakt en geen andere personen waarmee verzoeker contact had. Daarenboven dient worden opgemerkt dat, gelet op bovenstaande, niet kan aangenomen worden dat verzoeker in de negatieve aandacht stond van de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn vroegere activiteiten, laat staan dat derden uit zijn omgeving hiervoor zouden vervolgd worden.

2.10. Dat verzoeker geen vrees dient te koesteren voor de Sri Lankaanse autoriteiten wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker zijn land in 2009 op legale wijze, met zijn eigen paspoort en met een visum, kon verlaten via de luchthaven van Colombo. Verzoeker was immers toegetreden tot de Broeders van Liefde waar hij ook in België verbleef. Bovendien is verzoeker einde van 2010 legaal teruggekeerd naar Sri Lanka, waarna hij zonder problemen opnieuw terugkeerde naar België, hetgeen andermaal aantoont dat verzoeker bij deze meerdere in- en uitreizen, niet gevisieerd werd door de Sri Lankaanse autoriteiten. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn bezoek aan Sri Lanka in 2010 meermaals gecontroleerd werd (CGVS-verslag, p. 11; zie brief A. Govaere, neergelegd bij het CGVS), maar niet gearresteerd. Indien verzoeker werkelijk gezocht zou worden door de Sri Lankaanse autoriteiten, is het redelijk aan te nemen dat hij zou worden gearresteerd wanneer hij gecontroleerd werd of het land trachtte binnen te komen en te verlaten, *quod non*. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker nu plots wel door de Sri Lankaanse autoriteiten zou worden gevisieerd, temeer nu de algemene situatie in Sri Lanka verbeterd is ten opzichte van 2010.

De bewering dat verzoeker niet vervolgd werd door de Sri Lankaanse autoriteiten omdat hij zich kon 'verschuilen' achter zijn broeder-kledij en de bescherming van een Europese verpleegster genoot, kan niet geheel gevolgd worden. Indien kan aangenomen worden dat zijn broederkledij en de aanwezigheid van een Europese verpleegster bij zijn verplaatsingen een zekere bescherming kan meebrengen, dan kan niet aangenomen worden dat dit de Sri Lankaanse autoriteiten zou weerhouden een persoon op te pakken en vast te zetten die volgens hen in en na de oorlog een gevaar kan zijn voor hun land. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat, indien verzoeker werkelijk gezocht wordt door de Sri Lankaanse overheid, hij bij één van de vele identiteitscontroles wel degelijk zou worden.

2.11. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij zijn land van herkomst verliet omwille van een vrees voor vervolging. Dit blijkt nog duidelijk uit de vaststelling dat verzoeker op 28 juni 2009 in België op legale wijze is aangekomen, maar pas zes jaar later, op 12 augustus 2015 asiel heeft aangevraagd. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag namelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. Immers voor de aanvraag van een andere verblijfsvergunning diende verzoeker steeds zijn Sri Lankaanse autoriteiten te betrekken, zij het om geldige identiteitsdocumenten neer te leggen.

Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoeker *de facto* bescherming genoot en het aldus niet om een laattijdige asielaanvraag gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker het aldus prioritair vond alle andere mogelijkheden tot een verblijfsvergunning uit te putten – hij verbleef eerst legaal in België met een studentervisum, vervolgens met een werkvisum, waarna hij twee regularisatieaanvragen indiende – alvorens asiel aan te vragen. Verzoekers houding stemt bijgevolg niet overeen met het gedrag dat kan verwacht worden van een persoon met een werkelijke vrees voor vervolging bij terugkeer naar Sri Lanka.

2.12. Gelet op het voorgaande kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers beweringen dat hij omwille van deze voormelde activiteiten gearresteerd en vervolgd wordt door de autoriteiten in Sri Lanka. Evenmin is het geloofwaardig dat de Sri Lankaanse overheid verzoeker zou verdenken van banden met de LTTE.

2.13. Voorts ziet de Raad allerm minst in hoe de bewering dat het gehoorverslag op formeel/stilistisch vlak niet zorgvuldig opgesteld werd en geen gebruik wordt gemaakt van degelijke interpunctie, noch van grammaticaal correcte volzinnen, onvoldoende tot basis kan dienen voor het maken van de beslissing. Hoewel uit lezing van het gehoorverslag –in het bijzonder bij de open vraag “*Ik zal u dadelijk laten vertellen over de documenten wanneer u me vertelt over de reden waarom u gevlucht bent. U kan me nu vertellen over de redenen waarom u Sri Lanka moest verlaten*”, (CGVS-verhoor p10 en volgende)-inderdaad blijkt dat de vorm van het verslag gebrekkig is, doet dit geen afbreuk aan de inhoud, die wel degelijk goed te begrijpen is. Bovendien licht het verzoekschrift niet concreet toe welke delen van verzoekers relaas dan verkeerd begrepen zouden zijn, noch hoe de grammaticaal correcte tekst tot een andere beslissing zou leiden.

2.14. Wat betreft het rapport van Amnesty International, neergelegd op het Commissariaat-generaal, en het bij verzoekschrift neergelegd rapport “*Full Statement by Ben Emmerson, UN Special Rapporteur on Human Rights and counter-terrorism, at the conclusion of his official visit – 14 juli 2017*”, merkt de Raad op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.15. De overige door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten – identiteitsdocumenten, vliegticket, 5 documenten school, jaarboek school, 9 foto's, kopie verblijfsvergunning E.V.C., 2 documenten in verband met S., native police attest, 4 verklaringen van mensen en organisaties in Sri Lanka, 4 documenten in verband met activiteiten in België, rapport – kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen ombuigen, nu deze louter aantonen wat niet betwist wordt.

Verzoekers identiteit (alsook zijn religieuze identiteit) staat niet ter discussie. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat verzoeker school heeft gelopen in Sri Lanka. De verblijfsvergunning van E.V.C. toont louter aan dat E.V.C. een verblijfsvergunning had, wat ook niet wordt betwist.

Aangaande de vier verklaringen van mensen en organisaties in Sri Lanka en de vier documenten in verband met verzoekers activiteiten in België, dient te worden opgemerkt dat deze brieven geen objectieve, officiële documenten zijn. Bovendien bevestigen deze verzoekers verklaringen, waaruit reeds gebleken is dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.16. Ook de op 28 september 2017 neergelegde aanvullende stukken - *“Begeleidende brief bij verklaring Broeders van Liefde d.d. 25 september 2017”*; *“Artikel dr. Ann GOVAERE”*; *“Verklaring van br. Luc LEMMENS d.d. 26 september 2017”* – kunnen bovenstaande appreciatie niet doen ombuigen.

De begeleidende brief van de Broeders van Liefde van 25 september 2017 bevestigt slechts dat verzoeker eind 2010 een patiënt heeft begeleid naar Sri Lanka, wat niet wordt betwist. In het artikel beschrijft Ann Govaere louter de reis naar Sri Lanka, die zij samen met patiënt S. en verzoeker maakte, en haar ervaringen aldaar. De verklaring van br. Luc Lemmens van 26 september 2017 bevestigt dat verzoeker in augustus 2009 lid werd van de congregatie en zijn noviciaatsvorming startte te Sint-Maria-Aalter, dat hij op 19 augustus 2011 geprotest werd voor de duur van één jaar en dat hij op 17 augustus 2012 zijn geloften voor twee jaar hernieuwde.

2.17. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn asielmotieven en voert geen elementen aan die tot een andere conclusie kan leiden.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.20. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Waar het verzoekschrift aanvoert dat elke Tamil in Sri Lanka gevaar loopt slachtoffer te worden van schending van hun meest fundamentele mensenrechten, merkt de Raad op dat verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging louter omdat hij een Tamil is, niet voldoende is om de vluchtelingenstatus toe te kennen. De Raad kan uit de bestreden beslissing en de toegevoegde objectieve informatie vaststellen dat de burgeroorlog tussen het LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. De Sri Lankaanse overheid blijven – zoals verzoeker ook stelt - beducht voor het heropleven van het LTTE, toch zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Voorts stelt de bestreden beslissing terecht *“Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met het LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten.*

Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.”

Het door verzoeker bij het CGVS neergelegde rapport van Amnesty International van 2014/15 en het bij verzoekschrift neergelegde verklaring van “*UN Special Rapporteur on human rights and counter-terrorism, Ben Emmerson*” van 2017 liggen in de lijn van de informatie uit de reeds aangehaalde “*COI Focus Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka*” van 7 november 2016, toegevoegd aan het administratief dossier. Zoals hoger reeds besloten heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt enig LTTE profiel te hebben. Ook zijn autoriteiten zijn van mening dat dit niet het geval is nu ze hem administratief bijgestaan hebben om legaal uit het land te vertrekken.

Er zijn dan ook geen redenen aangevoerd die erop zouden wijzen dat verzoeker bij een terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.22. Ten slotte brengt verzoeker evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Sri Lanka sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.23. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.24. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.25. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK